

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' Isla de Cuba.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 3 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

PELEGRINACIÓ DIABÓLICA.

A la quinta dilluns van marxar per la via de Fransa. No vaig anarlos a veure perque no m'insultessin. Quan los pelegrins se reuneixen y 's fregan, s'encenen com los mistos: desseguida 's figuran que forman una partida, y aixis com un per un son mansos y hasta benaventurats, un cop reunits —no poden ferhi més— l' un engresca al altre y 's recordan de aquells temps en que corrian com manadas de llops per la montanya, sembrant per tot arréu la desolació y l' escàndol.

¡Oh y are, que ja fa set ó vuit anys que no han tret los ulls a cap liberal, ni han fusellat a cap carrabiner! Confesso la mèva pusilanimitat.

Lo dia de la marxa no vaig acostarme a l' estació, d' una hora a la rodona... Lo baf dels pelegrins musulmans produheix lo cólera y aixó que 'ls musulmans no menjan tocino ¿No podria ser que 'l baf dels que van a Lourdes produhis la triquina?

Hi vist solzament lo programa, firmat per un Francisco de Paula, que no es en Rius y Taulet, sino en Capella. De manera que duyan capella al tren. ¡Y quina capella! No sé si m' haurán enganyat; pero hi sem'it a dir que fins está enrajolada de xacolate, per comoditat dels que s' ajupin y besin las rajolas.

Donchs com deyam, D. Francisco de Paula ha dictat las sévas ordres perque 'l viatge siga bèn agradable y profitós a l' ànima y al comer de bolas de goma.

Fins are coneixiam trens correus, trens expressos, trens mixtos y trens mercancias, los pelegrins de Lourdes han inventat los trens corejats.

¿Ne volen una mostra? Llegeixin lo programa y aguántinse a la paret, que podrian caure d' espalllas.

Diu aixis:

MARCHA.

»De Barcelona a Mataró.—Invocaci6n, canto del Santo Dios, rezo del Santísimo Rosario (misterios gozosos), y canto de la Salve.

»De Mataró a Arenys.—Canto del himno ¡Catalans a Lourdes!

»De Arenys a Calella.—Canto de Ave maris stella.

»De Calella a Tordera.—Canto del himno Cautiva entre prisiones.

»De Tordera a Gerona.—Rezo del Santísimo Rosario (misterios dolorosos) y canto del Himno de la peregrinacion.

»De Gerona a Figueras.—Canto del himno Firme la voz.

»De Figueras a Port-Bou.—Canto del himno ¡Catalans a Lourdes!

»De Port-Bou a Cerbère. Canto del Himno de la peregrinacion.

»De Cerbère a Perpiñan.—Rezo del Santísimo Rosario (misterios gloriosos) letanias, canto de la Salve y del himno La España penitente.—Silencio y descanso.

»De Perpiñan a Tarbes.—Ejercicios de la mañana (ad libitum), rezo del Santísimo Rosario (1.ª parte y canto de la Salve.

»De Tarbes a Lourdes.—Rosario (2.ª parte, y canto del Ave maris stella) »

¡No 'ls arrendo la gargamella!

L' autor del programa vá descuidarse una advertencia: havia de prevenir als pelegrins, dihentlos:

En todas las estaciones hi haurá taulas d' ayguardent y americanas.

«Item més: en las estaciones del tránsito cremadas pels carlins, durant la passada guerra, per cada vegada que 's diga ab lo cor. «¡Viva Carlos set-tél y 's bega un trago ab santa devoci6n, se treurá un' ànima del Purgatori.»

* *

Los pelegrins ja son a Lourdes: ja han passat las fatigas del viatge, ja han cantat pels cotzes, fins s' han entregat als exercicis del demati (AD LIBITUM—ó com si diguessem: llibertat complerta) entre Perpinyá y Tarbes. Las botijas están escorregudas y fins los llarchs de vista fan ulleras.

Lo tren enjega l' últim xiulet per ells y per tots los plagas de la parroquia que com ells diuhen mal del progrés y encomanan al carril la rapidés, la comoditat y aquell traquiteig tant dol y tant propi de una peregrinaci6n... dels tres sexes: homes, donas y capellans.

Arriban a Lourdes esgargamellats. ¿Vostés ho creuhen aixis? Donchs esperinse; encara hi ha més cantadas. Escoltin las disposiciones del cabecilla Capella.

«EN LOURDES.

»Al llegar a Lourdes, los peregrinos serán recibidos por una Comision y acompañados por ella a sus respectivos alojamientos.

»A las 5 de la tarde, reunion general de los peregrinos en la plaza del Mercadal; procesion hácia la Gruta, rezando la 3.ª parte del Santísimo Rosario y la Letania.

»Ante la Gruta, el canto de la Salve, con el Himno de la peregrinacion y sermon.

»Enseguida la procesion llamada de las antorchas, dirigiéndonos a la Basílica, mientras se cante el himno ¡Catalans a Lourdes!

»Al entrar en la Basílica, el canto de la Profesion de Fé; sposicion del Santísimo Sacramento; Trisagio cantado;— 2.ª visita para ganar el Santo Jubileo.—Himno La España penitente, y la bendiccion con el Santísimo Sacramento »

Al final la benedicció.. Després de tant cantar mereixen la benedicció y un diploma de beneyts del cabás.

* *

A dormir.

Y continúa el programa:

«MIÉRCOLES.

»A las 10 misa solemne con sermon, al final de la cual se cantará el Himno de la peregrinacion.

»Por la tarde, a las 4, las estaciones del Vía-Crucis en el monte Calvario.

«A las 6, Rosario rezado, Trisagio Mariano, cantado;—segunda visita para ganar el Santo Jubileo;—cántico a María El peregrino en Lourdes, y el Himno de la peregrinacion.

»JUEVES.

»A las 7, Misa de Comunión, con plática preparatoria.

»A las 10, solemne misa de Requiem en sufragio del alma del señor Obispo don José María de Urquizaena (q. e. p. d.)

»Por la tarde.—A las 5, rez. del Santísimo Rosario en la Gruta, y canto del Trisagio Mariano, terminándolo con el canto del himno ¡Catalans a Lourdes! mientras nos dirigimos a la basílica.—Entrando en la basílica, el canto Profesion de fé, luego esposicion del Santísimo Sacramento, y canto del Santo Dios.—3.ª visita para ganar el Santo Jubileo, himno La España penitente, bendiccion y reserva.

»VIERNES.

»A las 7, misa en la basílica ó en la Gruta, mientras se cante El peregrino en Lourdes, y otras composiciones

»Luego se hará la entrega del pendon a la Sma. Virgen, cantándose el Ave maris stella y terminando con el Himno de la peregrinacion.

»DESPEDIDA.

»A las 9, reunion de los peregrinos en la gran plaza antes de llegar a la basílica. Marcha en direccion a la Gruta, entonando el Ave maris stella, canto del Himno de la peregrinacion, sermon de despedida y Salve, pasando enseguida a la estacion para tomar asiento en el tren de regreso.»

No sé si a la tornada, d'estació a estació, també cantarán, com a l' anada; ho dupto. Lo que temo es que ab aquestos fluixos de himnes y cansons, se 'ls assecará 'l gargamelló de tal manera, que seran capassos de xuclarse tota l' aygua de la gruta, y d' estroncar la font.

Tornarán embutits d' aygua de Lourdes. Y llavors ¡adéu miracles! Lo santuari de Lourdes haurá de tancar, per haverse agotat la mina.

* *

Unicament aixis comprench que 'ls remats de Catalunya, per una Verge que al cap-de-vall es extranger y del sigle XIX (aquest sigle tant pervers... ¡horror!) abandonin un país com lo nostre que a cada cantonada té una Mare de Déu ab una fulla de serveys tant brillant com puga ser may la de Lourdes.

Es precís que la botiga del vehi tinga de plegar per falta de género, y 'l programa dels pelegrins, en aquest punt es diabólich:

Cantar fins a reventarse.

Agafar una set que 'ls aixequi.

Y agotar l' aygua de Lourdes.

Llavors quan los coixos, los geperuts, los mancos, los que tingan dolor ó gota, ó sarna, ó tinya, ó lepra, en una paraula; quan los xacrats de tot lo mon vulgan curarse, no tindrán més remey que agafar los trastets, y venirse a la nostre terra a tornarnos multiplicadas per nil las quantiosas sumas que 'ls espanyols haurán deixat als santuaris de las Verges extrangeras.

P. DEL O.

L' ÚLTIMA CONQUISTA.

Era jove, elegant, guapo y solter.

Tenia vint anys.

En aquesta edat la mèva persona ja 's prenía la molestia d' arregar-se al davant del mirall, y quan sortia al carrer, semblava que sortís de dintre d' una capsa. Lo precios traje que portava sense cap arruga ni la més petita taca, l' hermosa leontina d' or que 'm penjava de l' hermillilla clara destacantse'm de sota la levita, lo lleuger bastonet d' ébano posat sota l' aixella, y 'l famós bigotet de pèl muixi estirat continuament pèls meus inquietosos dits, feyan de mi un jove *corrido* capàs de conquistar á la més hermosa senyoreta de l' alta aristocràcia.

Conquistar, si, senyors, ho repeteixo; perque han de sapiguer que jo era un d' aquells tipos entusiastas del *bello sexo*, tenia per divisa *me gustan todas*, y quasi may me sortían falladas las conquistas, gracias á las bonas parauletas que brotaván de mos llabís. Semblava que Cúpido me hagués deixat la seva fletxa, per atrevassar lo cor de quantas noyas se 'm presentessin á la vista. Efectivament, havia fet trenta nou conquistas y totas las havia deixadas en blanch, y no tenintne encare prou d' aquestas, m' havia ficat al cap d' arribar á las quaranta, avants de retirarme.

Era una hermosa matíada de primavera. Lo sol coronava los frondosos arbres de la Rambla de las Flors: lo ventet feya dissapte ab los nuvolets que pèl cel estavan fent lo ganso, y en tant los aucellets trescant per entre l' espes ramatje, entonavan canturias armoniosas, respirant lo delicat perfum de las mils flors instaladas en las taulas, entre una renglera de floristas que Déu ni dó.

Un jove elegant se passejava per allí: aquell jove era jo. Ab l' idea de fer la conquista número quaranta, no tenia prou ulls per mirar d' un cantó á l' altre en busca de una nena que sapigués tocarme *las fibras del cor*.

Allá 'n vá una: es guapa... es mèva... Se dirigeix apressuradament á la Plassa de Catalunya. ¡Ja veurás quan t' atrapi!

Camina molt; pero què hi fá: jo caminaré més que tú. ¡Qué bonica! ¡Qué ayrosa! Ja estich á dos passas de distancia... ¡Ja la tinc!

—Escollit; vaig dirli. Y ella 'l sentirme 's queda aturada al davant meu.

—Digui, vá respondrem. Era hermosa y resolta.

—¡Si sapigués quins desitjos tinc de parlar ab vostel!

—Dispensi; are vaig molt depressa. De tots modos ¿no diu que voldria parlar-me? Donchs sigui avuy al punt de las nou del vespre, al carrer de las Moscas, allí l' esperaré.

¡Al carrer de las Moscas y á las nou del vespre!

¡Gangal! ¡Una cita!

Ja la tenia á mitj coll.

Arribá 'l vespre. Queyan las nou del rellotje de la Catedral, quan entrava al misteriós carrer de las Moscas. Pochs fanals y ab cara de Rius y Tauler quan llegeix l' ESQUELLA, deixavan lo carreró mitj á las foscas. No passava un' ànima... ni un gós... Ja hauria volgut veure jo com s' ho hauria arreglat per passarhi en Fontrodona.

La lluna, tal volta per no ser testimoni de una cita de amor, s' amagá darrera d' un manyoch de núvols negres qu' empestifavan lo cel. Las estrelles veient que sa *principal* s' havia amagat, no volían ser menos y també s' ocultavan ab prestesa. Lo vent feya petar las persianas y la llum dels fanals feya llangolàs.

Y entre aquell clar-obscur veig una sombra, y coneix que 'l seu propietari devia dur faldillas. En efecte... ¡era ella! M' esperava recolzada á la paret.

—Dispensi, l' hi dich... tal vegada s' esperava...

—No, fill! ¡Ja! Me tractava de fill! Are mateix acabava de arribar.

—No 's pensi... desde 'l dematí fins are, per mi ha passat un sigle... No hi pensat més que ab vosté... Si sapigués...

—Ja veurá... ja veurá... vingui sota d' aquell portal, si es servit que la claror del gas no hi dona...

¿Busca la obscuritat? ... ¡Oh delicia!

La segueixo... y mentres caminém se posa á tossir.

—¿Está costipada?...

—Cá, no es res... un xiquet de tos.

Compareix la lluna tot de un plegat. ¡Tañer! «Astre de la nit-astre del amor» Penso jo. Aquests serán los primers versos de una poesia que escriurè aquest vespre en commemoració de l' agradable aventura.

Ensimismat estava ab tant falagueras ideas, quan de dintre del portal ahont nos dirigíam surten dos homes com dos Sant-Paus, ab un ganivet de set molas cada hu, que al obrirse ab aquell *crecrecrech*, me gelava la sanch. En menos de un segon se 'm tiran á sobre, exclamant ab véu frèstega:

—¡Si 't mous, ets mort!

No sé lo que 'm passá: vaig quedar de pedra. Dret y tiesso com un cigarro habano, sento que m' agafan per

las espalllas y m' amorrán á la paret. No tenia esma per cridar: fins vaig perdre de vista 'l carrer de las Moscas.

¿Qué havia ocorregut? No ho sé.

Al tornar en mi y girarme tot esparverat, vaig trobarme abandonat y sol en mitj de aquell carreró desert.

¡Fins ella m' havia deixat! ¡Ingratal...

Pero nó... tal vegada la por... ¡qui sab!... Potser per deslliurarme havia anat á avisar al municipal més pròxim... Ella vindrá... Si, ella vindrá, me deya... En los seus ulls brillava l' amor... ¿Cóm ha de poder abandonar-me en aquest *trance*?...

L' esperaré.

Passa temps... tocan quarts... ¿Quina hora déu ser?... Miremo.

Vaig per treure 'm lo rellotje... Me duch la má á la butxaca, dono una volta en rodó, los cabells se 'm posan de punta, un suor fret me banya 'l front... lo rellotje ha desaparecut; ni rellotje, ni leontina, ni portamonedas...

Un rellotje d' or que me 'l havia regalat un oncle que vá morir á América. ¡Pobre oncle!

Si hagués sapigut que me acabavan de robar aquella prenda preciosa; si hagués pogut veure aquella escena horrible, en que una cita de amor se transformava en una emboscada ¡ay! estich segur que hauria ressucitat del sentiment.

Aixís ha acabat la historia de las mèvas conquistas. Aquell dia vaig perdre 'l rellotje, la leontina, 'l portamonedas y l' humor de fer novas conquistas.

Sembla impossible que un jove tant *corrido* com jo... veritat?... Pero ¡bah! No ho expliquin á ningú.

SIR BYRON.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

¡Mirin que 'l públich de Barcelona devegadas tè unas cosas! No es la primera vegada que ve aquí una companyia estrangera, que s' fá aplaudir ab entusiasme per lo bè que treballa, y que á la segona funció 's queda sense ningú al teatrol! Jo declaro que soch tant proteccionista com lo primer; pero en materias d' art no coneix marcas de fabrica, y aplaudeixo 'l mérit y ab gust l' hi otorgo 'l tribut de l' hospitalitat.

La companyia portuguesa que ha anat del *Principal* al *Lirich*, sense ser més afortunada al un teatro que al altre, es una gran companyia, composta de actors de conciencia, entre 'ls quals sobre-surten la Simoes y en Furtado Coelho. Més los diré: si nosaltres tinguéssim una actris com la Simoes, per res envejaríam á Fransa la Bernhardt ni á Italia la Marini. Se troba la Simoes en l' esclat de la joventut, de l' hermosura y del talent: es una gran dona y una gran artista. No veurán may que exageri; cultiva aquell art tant difícil de la naturalitat, y la manera de dir y la manera de moure's, y la facilitat d' expressió que 's reflexa en sos gestos, ademans y en son rostre hermós y sobre tot en sos ulls, no tenen superior. *Demi-monde*, *Dalila*, *Teresa Raquin*, *Rua de Paz* y un monólech d' *Echegaray Argumento de un drama* que la Simoes l' ha dit en castellá, han sigut fins are las produccions que ha posat en escena de una manera acabada.

Lo seu marit Furtado Coelho es un actor de punta: es expressiu y clar: lo portugués qu' ell parla l' enten tothom.

Y á propósit ¿sáben que 'l portugués es una llengua molt hermosa? Jo crech que 'l dia que castellans y catalans nos posém d' acort per fer una llengua comuna, sortirá un idioma molt semblant al portugués.

L' aconteixement dramátich de la senmana ha sigut la representació de l' obra mestra de Calderon *El Alcalde de Zalamea* per Valero y Vico. ¡Quin drama y quina execució!

L' obra de Calderon viurá á través de tots los sigles. ¿Pot haverhi res més interessant, més viu, més dramátich que 'l famós arcalde, que s' fá la justicia arrosstrant los furors del insolent militarisme? Si 'l teatro espanyol no tingués més que aquesta obra, possehiria una joya de un mérit y una válua superior. *El Alcalde de Zalamea* es l' apoteosis de la houradés, de la virilitat y de la noblesa.

Valero fá un arcalde que sembla de debó: Vico un don Lope admirable. Aixís m'agrada: veure als primers actors, l' un al costat del altre, treballant junts, demostrant lo que seria 'l nostre teatro, si hi hagués menos amor propi y més amor al art. Lo teatro s' ompla cada cop que s' fá *El Alcalde de Zalamea*; s'aplaudeix molt y dol aplaudir, perque dels versos de Calderon no se'n pot perdre ni un. Alló es or pur.

Obras representadas per Vico: *La Esposa del Vengador* y *Las esculturas de carne*, que van anar molt bè. *El Nudo gordiano* bastant desigual. Vico es un actor impresionable y repentista. Tè dias: es precis tenir la sort d' ensopegarlo.

Calvo treballa com un héroe y sosté 'l punt:

Gran galeoto, *Sullivan*, *Vida es sueño*, *El Zapatero y el Rey* y *El castigo sin venganza* son las obras de la senmana. Lo públich se mostra benévul y agrabit á un actor tant laboriós y desitjós de complaure 'l. Rafael podrá dir que de tant representar l' haurán fet tornar calvo.

No haig de insistir en sos mérits ni en sos defectes y menos en aquest moment en que 'l veig empenyat en una competencia desesperada. Calvo será sempre un actor que dirá bè y ab gallardia, pero algun tant amenerat en los gestos y en los moviments, i hi falta ademés estatura per ser primer espasa. Dirán que també es petit en Valero; pero no n' hi ha gayres que com lo vell actor sápigán alsarse de puntetas y creixe y desbordarse.

Al Tivoli ja ha romput lo foch la companyia del Arderius, posant *Campanone*, *La Marsellesa*, *Jugar con fuego* y *Boccaccio*. Lo conjunt de la *troupe* es escullit y 'l públich no l' hi regateja 'ls aplausos. Esperém veureli fer alguna de las obras novas que té anunciadas, per parlarne més extensament.

La companyia del *Retiro* ha estrenat dos produccions, una de sonsa y una d' aixerida. La sonsa, que no s' distingeix ni per la lletra ni per la música es *De Getafe al paraíso*. L' aixerida es *La Calandria*. De aquella no cal dirne res més: *peor seria menealla*. Are per lo que respecta á la *Calandria*, es un acte alegre, empedrat de xistes y que fá riure desde que comensa fins que s' acaba.

Debut del Circo Equestre. *Jacobet ó siga l' home serpent*. Es un artista per l' estil de Petrópolis; pero tots los que han vingut aquí á doblegarse no ho fan pas millor qu' ell, y no obstant Jacobet á una gran flexibilitat reuneix una forsa hercúlea: es una serpent y un toro. Se doblega, se cargola y s' atipa. de fer dominacions y planxas.

L' éxit de la senmana y potser de la temporada son los *Huline Brothers* (Brothers ab inglés vol dir Germans). Aixó son clowns. ¿Qué fan? Impossible explicarho: per partirsi hi de riure se 'ls ha de veure.

Al *Lirich*, la societat de concerts barcelonesa ha alcansat un triunfo tocant un fragment de *Parsifal* l' última obra de Wagner y una sifonia de Rubinstein, titolada *Océano*. L' execució de aquestas obras, admirable. En cambi hi havia poca gent, abundant més la classe mitja que 'l senyorio, presentant més animació las galerias que las butacas.

Encare es millor que siguém poch, vá dirme un concurrent. Si 'l teatro fos plé, no tocarian tant bè...

¿Vol dir?

—Si senyor: ¿no sab alló que diuhen? Músich pagat no fá bon só.

N. N. N.

LLEUGERS Y PESATS,

A n' aquell que de flux obra
y may calcula per res
se li sol donar lo títol
de lleuger.

Al que sempre 'us vá al darrera
amohinantvos cada instant
ab ximplezas, solen dirli
qu' es pesat.

A n' aquells Bielsa ó Bargossi
que fan tant camí en poch temps
com que tant corren, los tatxan
de lleugers.

Als homes que com uns... frares
están grassos, bons y sans
com tant aquell greix los pesa
son pesants.

Y en ff, es de pes qui tè unsas,
lleugè 'l qu' es prim com secall,
pesats, quins dait no tenen,
lleugers los dels jochs de mans,
y es pesada... eixa lectura,
y es lleuger... aqueix treball.

DELFI ROSELLA.

ESQUELLOTS.

En vista de la afició que tè D. Francisco á posar primeras pedras jo hi tingut més de una vegada l' honor de proposar que se'l nombrés *mestre de casas honorari*.

Pero are aixó ja no es possible.

Los mestres de casas l' expulsarian del gremi: los manyans lo *llimarian* de las llistas, los picapedrers destruhirian la seva estàtua, y 'ls tapicers lo deixarian sense cadira, sense cuixi y sense dossier.

Lo disgust de totas las classes constructoras es més que general... al menos es capitá general.

* *

Se compren.
Fins are per fer obras se pagava una cantitat (ey, los que la pagavan) bastant crescuda.

Pero are han sortit unas novas tarifas, que semblan las taulas de multiplicar. Los drets creixan y 'l número de cassos en que s' han de pagar los drets se multipliquen.

Ja no es alló de pagar tant per balcó y tant per finestra y tant per metro quadrat de terren edificable... no senyors... lo més petit remiendo que vulgan fer á dintre de casa seva 's paga, segons tarifa.

¿Cambian una rajola? Pagan. ¿Tiran un embá á terra? Pagan.

Un periódich ha tret un càlcul, á tenor del qual, resulta, que si volen mudar un enrajolat per mosaich Nolla, los costará més los drets del municipi que l'obra, material comprés.

Lo mateix resulta si volen fer un embá.
No sembla sino que l' Ajuntament haja dit:—Diuen qu' en Camacho s' ha retirat. Donchs aquí som nosaltres que n' hi doném vintinou á acabá á trenta.

—¿Pero que s' empatolla?... 'm deya un sócio del cassino de la Plassa Real. Las tarifas son fetas per la Comissió d' obras y aprobadas per l' Ajuntament y en Rius y Taulet no hi tèn res que veure.

—¿De veras?...
—De veras.
—Donchs miri, jo l' hi dich desde are qu' es imposible. En Rius y Taulet, desde luego hi haurá posat la primera pedra.

—¿Quina primera pedra?
—La pedra del escàndol.

Al carrer de Vallonsella vá ser detingut un subjecte que s' havia apoderat de varias prendas.
Lo detingut debia dir:

En los temps que are correm y en aquesta odiosa terra, s' ha de ser lladre dolent: no 's pot ser lladre de prendas.

Fá pochos dias un tren procedent de Valencia vá aixafar á un burro que s' havia atravesat en mitj de la linea.

Lo mateix que á n' aquest burro los hi succehirá á tots los neos y carlins que s' atrevessin en la linea del progrés.

S' han publicat los comptes del monument á Colon. Resulta que casi bé ja s' ha gastat la meytat del producte de la suscripció, y á horas d' are aquell monument que ha de tenir 50 ó 60 metros d' alsaria ¡que se jo! encare no tréu lo nás per damunt de las parets de tanca.

Ja veurán com ab lo suscrit ab prou feynas n' hi haurá prou per la colocació de la primera pedra y fonaments.

—¿Y 'l monument á Colon? dirán los genovesos quan tornin.
—Es dintre de terra: hem tingut l' humorada de construirlo al revés per fer una cosa nova.
—¿Pero que 's proposan ab aquest capritxo?
—¿Que 'ns proposem? Que vinga un altre Colon y 'l descubreixi.

Un socio més al Cassino de la Plassa Real.
Lo nostre arcalde acaba de gosar la ditxa de las ditxas, augmentant la seva prole y 'l seu partit ab un nou individu del sexo fort.
Que siga l' enhorabona, dihém nosaltres.
Un constitucional l' hi vá dir.
—D. Francisco, que per molts anys pugua fer semblants obras.

Llegeixo en un periódich de Paris:
«Sembla impossible qu' en plé sigle XIX y en una capital com Paris hi haja encare qui crega en bruixas.
»La policia ha visitat varias casas ahont se feyan sortilegis per embaucar al públich. En una d' ellas se dedicavan als abortos exclusivament.

»Quan hi anava una dona en estat interesant, la bruixa, sense donarli begudas, ni pildoras, ni res, la deslliurava d' aquell compromís. ¿Saben com ho feya? Ab unas quantas paraulas misteriosas y cobrant de 20 á 40 franchs.

»Algun temps després la dona hi tornava desesperada. Los sortilegis de la bruixa no havian produhit efecte.

—»Vosté m' ha enganyat:» deya l' infelis.
—»No senyora, no, responia la bruixa: la culpa es tota de vosté. ¿Qui no l' hi feya dir que 'n tenia dos?»

A l' iglesia de la Mercé venen aygua de Lourdes. No sabem si 'ls venedors de aquest producte pagan

dret de Aduanas á l' entrada de l' aygua y contribució per vendrela.

Avis al gremi d' ayguas medicinals.

Sembla qu' en Rius y Taulet en vista del mal efecte que han produhit las tarifas del nous presupuestos, pensa modificarlos.

Copla de un municipal:
Creo que no será en balde las modifique depressa probando que no es tan tiessa la vara de un buen alcalde.

Frasse de un arquitecto:
—¿Saben quin efecte 'm fá una vella que 's pinti? Lo mateix que si arrebossessin l' ábside de la Catedral.

Tres extrems.
L' extrem de la cobardia.—Recluar davant de un rellotje que avansa.

L' extrem del desitj de pensar bé:—Passejarse al pich del istiu, sense res al cap, pel batarell del sol á fi de madurar los pensamentss.

L' extrem de la resignació cristiana.—Tornarse cego y suspirar pensant. «¡Paciencial Encare 'm queda un ull de poll.»

QUÈNTOS.

Se parla de accidents de carruatjes.
—¡Ah! diu un tal Matèu: figureu vos que avuy lo mèu faeton, passant per la Fusteria, catacrach! lo caball se desboca y s' estrella contra l' aparador de una botiga. ¡Quina trancadissa!... Lo cotxe volant, la llansa rompuda, y tots los de dintre ferits.
—¿Y tú?
—¡Oh! Jo no anava en lo cotxe.

En una tartullia de aquesta última senmana de Corpus, en una casa particular se doná un concert. La senyora de la casa qu' es una gran pianista tocá la serenata de Gounod.
Aplauses, entussiasme, tothom demana que 's repeteixi.
Un nen de set anys, fill de la senyora, romp á plorar y exclama:
—Aixó es molt mal fet... la mama bè l' ha sabuda la llissò.

Se parla de un tipo que sempre vá carregat de perfums.
—¿Lo coneixes? preguntan á n' en Federico.
—¡Jo ho crech! Un dia vá donarme una plantofada y la cara 'm vá fer olor lo menos quinze dias.

Una senyora á una amiga seva:
—Mira hi prohibit á aquell insolent de 'n Lluís que may més torni á posá 'ls pèus á casa mèva.
—Ho crech molt bé, filla: ell té uns pèus tant grosos y tú tens un pis tant petit!...

En una tertulia:
—Mira, diu la Paca ¿véus aquell jove que s' está allá prop del piano?
—Si.
—Donchs es lo mèu promés. ¿Que tal, com lo trobas?
—¿T' estima?
—Ab locura.
—¿Llavors, vols que 't siga franca? Lo trobo molt idiota.

Una senyora tota empolaynada y cuberta de coloret se presenta á casa de un pintor-retratista.
—Voldria que 'm fes lo retrato, diu: he sentit alabar tant lo seu talent!... ¿Vol pintar-me?
—Es bèn inútil, senyora; respón lo pintor.

Entre pagesos:
Miréu, lo terreno es tant car á Barcelona, conta un que n' acaba de arribar á uns seus companys, qu' en lo carrer de Fernando, no més que 'l puesto ahont tens las plantas dels pèus, no baixa de 30 duros.
—¡Mosca! Jo hi portaria la vinya, si pogués.
—Y escolta Toni, fá un tercer ¿perque no te 'n duyas unas quantas llambordas?

Un capritxo de metje:
Mirant las planas de morts del Brusí, diu:
—Aquest es del doctor Tal; aquella del doctor Qual, y aquest tercer, y 'l quart y 'l nové y l' undecim son tots del metje X... un xicot de gran porvenir.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
«Cuantas veces llorarás prenda de mi corazon» deya un día 'l tres Anton á la viuda de 'n Pancrás.
—Dos qu' es un, ella digué encara qu' es molt total. tinch un noy que vull salvá 'l de la quinta l' any que vé.

J. CAP.

II.
Lo dilluns vá dirme en Pere qu' es un jove molt prudent: —Hu-dos-Tot diu que primera nos casarém de repent.

UN EUROPEO.

SINONIMIA.

—Tot, ¿perque ploras xicot?...
—Per la mèva sort fatal.
—¿Qué tens, digas?... ¿Qué 't fá mal?
—Las camas... —¿Sí? ¡Massa tot!

SIMON DE SEDRUL.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 8 9—Nom de dona.
1 2 3 4 5 6 7 5—Id. d' home.
1 2 3 4 5 8 7—Un líquit.
1 2 1 2 3 9—Nom de dona.
1 2 3 4 9—Id.
1 2 1 9—Id.
1 2 1—Id. d' home.
1 2—Lletra.
1—Id.

SASTRE Y PARROQUIÁ.

TRENCA-CLOSCAS.

LOLA TELA DE SERRA.

Convertir lo nom de aquesta senyora ab lo títol de una sarsuela catalana.

UN CATALANISTA.

ROMBO.

.....
.....
.....

Omplir los pichs ab lletres que llegidas vertical y horisontalment, digan: 1.ª ralla, una consonant.—2.ª, una part del cos humá.—3.ª, nom de un ex-ministre.—4.ª, un número.—5.ª, una vocal.

CIUTADÁ PIRANDÓ.

CONVERSA.

—Ola Roch! Ja sè qui ahí t' vá véure ab la xicota.
—¿Qui?
—Ma sogra.... Escolta ¿y cóm se dñu?
—No cal pas que t' ho diga: entre 'ls dos ho hem dit.

PALLARINA.

GEROGLIFICH.

D
V V V V

N. E. S. O.

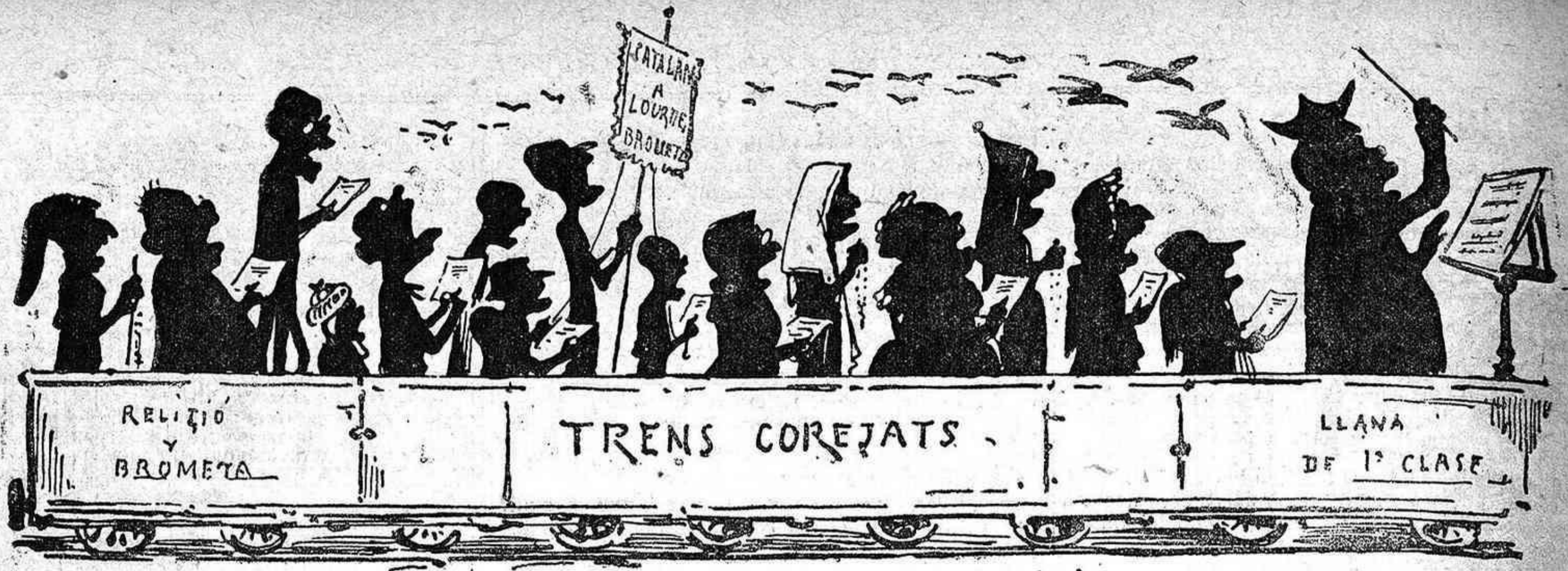
NAS DE PUNTA INGLESA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- XARADA 1.ª—No-ta-ri.
- Id. 2.ª—So-pas.
- ANÀGRAMA.—Capó, Paco, Copa, Poca.
- QUADRAT.— B A T A
A M O R
T O R R A
A R A M
- TRENCA-CLOSCAS.—Moret-Martos.
- CONVERSA.—Olot.
- LOGOGRIFO-NUMÉRICH.—Congrés.
- GEROGLIFICH.—Ab dos paraulas iguals, se fá un bisbe.

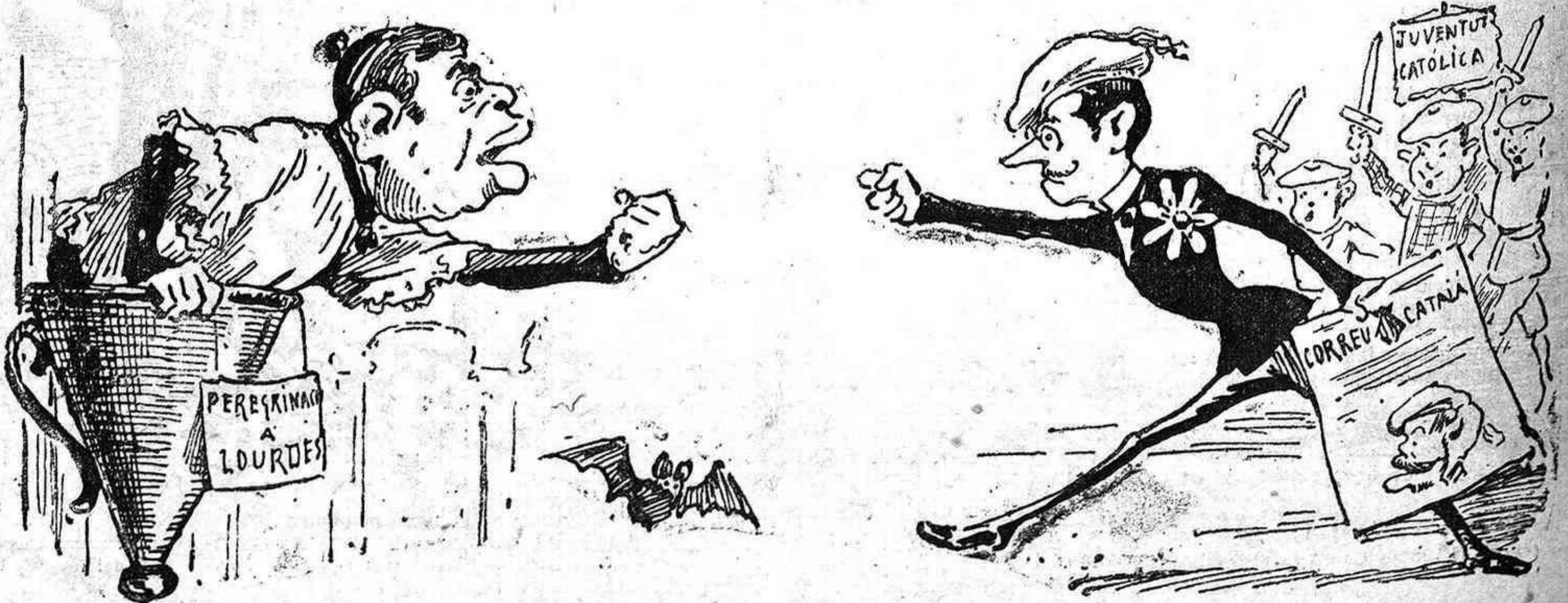
Qui canta 'ls seus mals espanta y pateix de la garganta.

Tipos del natural.

¡Xiuul...

Tipos del natural.

Y vegin si serán partidaris de la pau cristiana, que avants de anar á Lourdes ja anavan... á pinyas.